

[L. D. Rasmussen.]

overtrædelse eller Overtrædelse af en indgaaet Overenskomst, der bliver Tale om, og det er naturligt, at det bliver Retten, der bliver den afgørende.

Der er i dette Afsnit ikke flere Ændringer fra Flertallets Side, og jeg vil derfor gerne vende mig til Mindretallets Ændringsforslag, af hvilke der af Ordføreren er sket en Omtale, de er blevet berørt, de er motiverede.

Ændringen under Nr. 2 er en Følge af Ændringen under Nr. 71, hvortil slutter sig Ændringsforslagene Nr. 82 og 83. Flertallet har ikke kunnet slutte sig til Ændringsforslag Nr. 71, der, som allerede oplyst af den ærede Ordfører, gaar ud paa Straf for Undsigelse eller Trusel om Brand eller anden Ulykke. Bestemmelsen svarer til den gældende Straffelovs § 299. Vi har ikke kunnet gaa med til Ændringen, fordi vi finder den overflødig. Vi finder, at § 258 giver tilstrækkelig Beskyttelse mod Trusler og Straf herfor.

Vi hørte nok, at den ærede Ordfører var inde paa, at man i visse Tilfælde, der egentlig ikke egnede sig for Straf, skulde kunne have Ret til at tage de paagældende i Forvaring, saaledes at det blev forhindret, at de fortsat kunde øve deres Trusler. Det forekommer mig imidlertid, at selve Straffelovforslaget indeholder Bestemmelser i denne Henseende, thi det maa jo være til Dels aandssvage Personer, der paa den Maade udøver deres Trusler, uden at de egentlig kan være modtagelige for en Fængselsstraf, som den ærede Ordfører sagde. Men i saa Fald vil Domstolene kunne dømme dem til Internering, til Indespærring paa en eller anden dertil egnet Anstalt eller Anstaltsafdeling, saaledes at der i Virkeligheden tilvejebringes baade en Beskyttelse overfor den Slags Lovovertrædelser og Straf for dem, der begaar Lovovertrædelserne.

Gennem Ændringsforslag Nr. 16 foreslaas Tugthus som Strafart. Den ærede Ordfører har været inde paa dette Forhold og motiveret, hvorfor man ønskede det, i og for sig den samme Motivering, som jeg tidligere har brugt, ved Behandlingen af Straffelovforslaget i 1928. Der er dog den væsentlige Forskel, at den ærede Ordfører er Medforslagsstiller til et Ændringsforslag, hvorefter der kan idømmes Fængsel fra 3 Maaneder til 3 Aar og derefter Tugthus fra 4 til 16 Aar.

Dette er, hvad man kalder en Fortsættelsesstraf, medens vi fra vor Side har ønsket det Princip gennemført, som var nedfældet i Forslaget af 1924, med en Parallelstraf, idet der kunde idømmes Fæng-

sel i indtil 8 Aar og derefter Tugthus fra 4 til 16 Aar; der var altsaa et Stykke, hvor disse to Strafarter var parallelt løbende, og man vilde derfor netop kunne opnaa den tilsigtede Virkning, at indskrænke den Tid, der ellers skulde bruges til Afsoning af den paagældende Straf.

Dette har man, som bekendt, fra anden Side ikke villet være med til, og derfor har vi fundet det heldigst og rigtigst at forlade Tugthus som Strafart, thi en Fortsættelsesstraf med Tugthus vilde vi absolut ikke være med til, da der derved vilde blive skabt mange flere Tugthusfanger, end der vilde blive efter det Forslag, som vi sluttede os til. Dette vilde vi for ingen Pris være med til, og derfor vilde vi hellere opgive vort Forslag end løbe den Risiko at faa gennemført denne Fortsættelsesstraf.

Ændringsforslag Nr. 46 gaar ud paa at bevare det nuværende System ved Beregningen af Bødestraffe. Ærede Medlemmer hørte af den ærede Ordfører, at det var Dagsbodssystemet, vi vilde have gennemført. Den ærede Ordfører sagde bl. a., at man vilde kunne opnaa samme Resultat uden Dagsbodssystemet, ved en Ændring af det nuværende System. Det forekommer mig dog, at alt peger i en anden Retning, og jeg vil i den Forbindelse med den højtærede Formands Tilladelse citere et Par Linier af den Motivering, der fulgte med Lovforslaget af 1928, saa vidt jeg husker den 16. Marts. Det hedder her:

„Om end man er enig i, at en Reorganisation af Bødestrafpenen er tiltrængt, saaledes at den, ved i højere Grad, end det nu er Tilfældet, at afpasses efter den dømtes økonomiske Evne, kan blive mere effektiv og i nogen Grad træde i Stedet for de ganske korte Frihedsstraffe, nærer man dog Tvivl om, at Dagsbodssystemet vil kunne gennemføres paa en praktisk tilfredsstillende Maade.“

Den eneste Grund til, at man ikke ønsker at gaa med til Dagsbodssystemet, er altsaa, at man tænker sig, det vil medføre visse Vanskeligheder, man bærer tilbage derfor. Naar man, som Tilfældet er, anerkender, at det nuværende System er uheldigt, forekommer det mig dog, at man ikke bør bæve tilbage for at gennemføre noget nyt, mere rationelt, selv om dette maaske kan berede visse Vanskeligheder; og jeg synes ikke, at nogen Tillid til, at det nuværende System skulde kunne forbedres, egentlig kan blive vakt. Thi hvis dette er muligt, maatte man jo fra den Side, som modsætter sig Dagsbodssystemet, være mødt frem med Forslag, der gik i Retning af at ændre det